

РЕШЕНИЕ

№ 12965

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **11003** по описа за **2024** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Л. В. Л. срещу Решение № 4394/07.10.2024г. на Софийския районен съд /СРС/, наказателно отделение /НО/, 18 състав, постановено по НАХД № 12694/2022г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-017488 от 01.09.2022г., издаден от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Според касатора решението на СРС е неправилно, като при съставянето му са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на приложимия материален закон. Излага доводи, че е изтекъл посоченият в чл. 34, ал.1 от ЗАНН преклузивен срок за съставянето на АУАН. Счита, че неправилно съдът е възприел, че е извършено нарушение на чл. 123, ал.1, т.3, б.В от ЗДвП, тъй като хипотезата изисква присъствие на двамата участници на едно място и несъгласие между тях по въпросите за причината на ПТП, което не е налице. Твърди, че след настъпване на ПТП е останал на място на кръстовището на бул. Н. П. с ул. Карамфил, без да създава затруднение за движението, а другият автомобил, който го е ударил, продължил движението си по бул. Н.П. в посока бул. П., като не е спрял, нито се обозначил. Изразява несъгласие и с възприетото от съда, че е извършено нарушение на чл. 37, ал.1 от ЗДвП, като поддържа, че не е отнел предимство на водач на л.а. Р. 6181, тъй като преди да извърши маневра, му е дадено предимство от друг водач, движещ се в противоположната посока, а водачът на Р. 618 управлявал МПС с несъобразена скорост. Прави оплакване, че наложеното му наказание явно

несправедливо, тъй като административнонаказващият орган не е взел предвид досието му на примерен водач на МПС, който през годините и практиката на дългогодишен професионален шофьор не е извършвал нарушения. Моли касационната инстанция да отмени Решение №4394/07.10.2024г. и да се произнесе по съществото на спора, като отмени издаденото НП № 22-4332-017488. В съдебното заседание по делото касационният жалбоподател не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР изразява писмено становище за неоснователност на жалбата. Не изпраща представител в съдебното заседание.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като се запозна с касационната жалба и обжалваното съдебно решение, установи следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

С процесното наказателно постановление на Л. В. Л. са наложени, както следва: на основание чл. 179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП - административно наказание "глоба" в размер на 200 лева за нарушение на чл. 37, ал. 1 от ЗДвП, както и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП - "глоба" в размер на 100 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за 1 месец за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, буква „в“ от ЗДвП.

Районният съд е приел, че при извършената цялостна и служебна проверка не се установяват основания за отмяна или за изменение на НП. Приел е също, че по времето и на мястото, посочени в НП, жалбоподателят е управлявал неговия собствен автомобил „Ф.“, като при извършване на маневра не е пропуснал насрещно движещия се автомобил „Р.“ и така е настъпил сблъсък между двата автомобила, от който по всеки един от тях е имало механични увреждания на стойност под 6500 лева, като след сблъсъка Л. напуснал на собствен ход мястото на инцидента, без да изчака и уведоми органите на МВР, без да е постигнато съгласие и без комуникация с водача на автомобила „Р.“ относно обстоятелствата, свързани с произшествието. Районният съд е обсъдил възраженията в жалбата и е приел, че не е допуснато нарушение на чл.34 от ЗАНН относно срока за съставяне на АУАН, както и че материалният закон е приложен правилно, като за установените нарушения законосъобразно са определени съответните наказания.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

На първо място, неоснователни са твърденията, че е изтекъл посочения в чл. 34, ал.1 от ЗАНН срок за съставянето на АУАН. Срокът за образуване на административнонаказателно производство чрез съставяне на АУАН е три месеца от откриване на нарушителя, но не по-късно от 1 една година от извършване на нарушението. В случая няма спор относно спазването на едногодишния срок, а що се отнася до тримесечния срок, както и районният съд е посочил, нарушителят следва да се счита за открит едва след депозиране от негова страна на декларацията на 18.08.2022г., доколкото едва от нея става ясно, че именно касаторът е управлявал процесния автомобил. С оглед на това срокът по чл.34, ал.1 изр. първо от ЗАНН, който започва да тече от датата на декларацията /18.08.2022г./, е спазен, тъй като АУАН е съставен на същата дата.

На следващо място, напълно несъстоятелни са доводите, с които се оспорва извършването на нарушение на чл. 37, ал. 1 от ЗДвП. Посочената разпоредба гласи, че при завиване наляво за навлизане в друг път водачът на завиващото нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства. Както и районният съд е отбелязал, от гледна точка на задължението по чл.37, ал.1 от ЗДвП, респективно за нарушението на посочената разпоредба, е ирелевантно дали касаторът не е пропуснал насрещно движещия се

автомобил, след като друг /трети/ участник в движението му е дал предимство.

Неоснователни са и доводите, с които се оспорва нарушението в хипотезата на чл.123, ал.1, т.3, б. „В“ ЗДвП. Тези доводи са наведени и в жалбата до районния съд, който ги е обсъдил и аргументирано ги е отхвърлил. Следва да се отбележи, че касаторът е санкциониран по административнонаказателната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, която установява административно наказание за водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. Доколкото в случая от произшествието са настъпили само имуществени вреди, приложима е хипотезата на т.3 на чл.123, ал.1 ЗДвП, която изисква водачът да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието /б. „а“/; ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението и попълват своите данни в двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие /б. „б“/; ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания /б. „в“/. В случая Л. Л. не е изпълнил задълженията си като участник в пътнотранспортното произшествие, като нито е оказал съдействие за установяване вредите от произшествието, нито, предвид очевидната обективна липса на съгласие, е уведомил органите на МВР за настъпилото произшествие.

Относно възраженията, че НП не отговаря на изискванията на чл.57, ал.1, т.8 ЗАНН, която предвижда, че при определяне вида и размера на наказанието административнонаказващият орган трябва да вземе предвид отегчаващите и смекчаващи обстоятелства, следва да се отбележи, че административното наказание по чл.179, ал.2 от ЗДвП е определено в установения от закона фиксиран размер, поради което чл.57, ал.1, т.8 от ЗАНН е неприложим. По отношение наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ за нарушението на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ ЗДвП, то е определено в минималния предвиден размер от един месец и оплакването се явява неоснователно. Относно наказанието „глоба“ за същото нарушение, предвидено в кумулация, то е определено в размер над минималния, но под средния, предвиден в санкционната норма, което, както и районният съд е приел, съответства на тежестта на конкретното деяние, при отчитане на факта, че касаторът има общо над 15 влезли в сила фишове и наказателни постановления, което опровергава твърденията му за безупречна практика на шофьор.

С оглед изложеното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, решението на СРС, с което е потвърдено наказателното постановление, е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл първо от АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4394/07.10.2024г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 18 състав, постановено по НАХД № 12694/2022г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: